

tørens Udcast af 1867, jfr. ogsaa Militær-Straffelov for Norge § 76.

Ved en saadan Affattelse vil det vel ikke udtryffeligt blive udtalt, at den Militære, trods Fritagelsen for Anmeldelse, dog i ethvert Fald efter Paragrafens forudgaaende Regel skal stræbe at forhindre Forræderiets Udførelse, men dette er ei heller fornødent, da det med fuld Klarhed fremgaar netop deraf, at det alene er Anmeldelsespligten, der begrænses, medens Undtagelsen slet ikke berører Pligten til at forhindre Forbrydelsen. Endnu mindre er det fornødent at optage Slutningsbestemmelsen i Udcastets Paragraf om, at Hensyn til Familieforhold ikke kan fritage Foresatte for Ansvar efter Paragrafens 1ste Del eller efter § 129; den Del af Paragrafen, hvor der tillægges disse Hensyn Indflydelse, handler nemlig alene om Pligt til at gjøre Anmeldelse, medens Paragrafens 1ste Del bestemmer Ansvar for en ganske anden og alvorligere Brøde, den nemlig, at en Foresat ikke hindrer et forræderisk Foretagende af sine Undergivne, og § 129 tænker paa Forbrydelser, der ere komne til Udførelse, medens der i § 66 kun handles om Forbrydelser, hvis Udførelse forberedes. (Ændringsforslag Nr. 44.)

Et Mindretal (Drift) tiltræder ikke Udvalgets Flertals Ændring under Nr. 44 til denne Paragraf saavel som de tilsvarende Ændringer Nr. 56 og 63 til §§ 94 og 109. Lovforslaget, der i saa Henseende stemmer med den borgerlige Straffelovs § 109, indrømmer ifkun den Skyldiges Slægtninge m. fl. Fritagelse for Straf for undladt Anmeldelse, men forpligter dem under Straf til paa anden Maade at forhindre Forbrydelsen. Ændringsforslagene indrømme Fritagelse for Straf for undladt Anmeldelse i langt større Omfang end Lovforslaget. Bestemme disse Ændringsforslag med §§ 70, 97 og 112 i Straffelovsudcastet af 1867, men disse Paragrafers Redaktion synes med velberaad Hu frafalden i det foreliggende Lovforslag.

Til § 67.

Var det overhovedet nødvendigt at optage nogen almindelig Bestemmelse om Straf-

ansvaret for Medskyld i Forræderi, burde en saadan vistnok stilles forrest i Paragrafen, og den særlige Regel for Hovedmanden indtage Plads som Undtagelse. Da imidlertid Udcastets § 47 allerede indeholder Henvisning til almindelig borgerlig Straffelovs Regler om Delagtighed, og Bestemmelsen herom i § 67 saaledes alene er en ufornøden Gjentagelse, bør Paragrafen vistnok indskrænktes til den særegne fra den borgerlige Lov afvigende Forfrist, som den giver om Hovedmandens Ansvar. I Overensstemmelse hermed foreslaar Udvalget Paragrafen omændret. (Ændringsforslag Nr. 45.)

Til §§ 69—71.

Naar § 69 ubetinget fastsætter Livsstraf for den, som under Fægtning eller naar Fægtning foretaar, af Feighed først søger Flugten eller ved Ord og Tegns forleder Krigsfolk til Flugt, formener Udvalget, at dette er i sin Orden med Hensyn til Befalingsmændene, hvem det paaligger at styrke og opmuntre de Undergivne ved deres Exempel, men at Straffen vilde kunne blive altfor uforholdsmæssig, naar det gjælder Menige, — selvfølgelig udelukkes ikke herved, at den Befalende efter Udcastets § 132 i et saadant Tilfælde kan nedhugge den Feige paa Stedet — og foreslaar derfor, i Lighed med hvad der ogsaa gjælder i fremmede militære Staffelove, at aabne et Valg imellem flere Straffe. Som allerede ovenfor bemærket har Udvalget troet, at Nedsettelsen i de Meniges anden Klasse i denne og den følgende Paragraf, hvor der handles om Feighedsforbrydelser, vilde finde passende Anvendelse som Straf. (Ændringsforslag Nr. 46 og 47.)

Til § 75.

Allerede i § 65 er det udtalt, at Livsstraf skal anvendes for alt Krigsforræderi, og at dette ogsaa gjælder, naar de i det følgende omtalte Handlinger foretages med forræderisk Hensigt, om end ellers ringere Straf er bestemt for dem. Det er derfor overflødig og vildledende, naar det særligt i § 75 udhæves, at Straffebestemmelsen forudsætter, at de i samme omhandlede Handlinger ere foretagne uden at dog Hensigten har været at begun-